

Лаодикија — број три

Која су правила?

Jeff Pippenger

2023-08-30

„Треба сами за себе да знамо шта сачињава хришћанство, шта је истина, шта је вера коју смо примили, каква су библијска правила — правила дата нам од највишег ауторитета.“
The 1888 Materials, 403.

Током неколико година, Future for America је указивао на то да седам цркава из Откривења не представљају само историју савременог Израиља од времена апостола до краја света, већ да тих седам цркава такође представљају и древни Израиљ од времена Мојсија до каменовања Стефана. Пионери адвентизма нису поучавали ову истину, али су разумели и примењивали начела која утврђују ову истину. Исус показује крај од почетка, а древни Израиљ представља савремени Израиљ. Стога је свака истина која је део пророчких обележја савременог Израиља такође постојала и у древном Израиљу.

Пре милеритске историје, традиционално хришћанско гледиште о седам цркава било је да оне представљају стварне цркве у Малој Азији у Јованово време. Традиционално гледиште је такође разумевало да се савет упућен појединачним црквама може разумети и као посебан савет разним црквама током целокупне хришћанске историје, као и да су ти исти савети и опомене намењени појединачним хришћанима. Они су такође разумевали да седам цркава представљају седам раздобља црквене историје од времена ученика па све до краја света. Ова гледишта претходила су милеритској историји. Та четири препознавања седам цркава, која сачињавају традиционално гледиште и која су претходила Вилијаму Милеру, била су и јесу заснована на „историцистичком“ тумачењу Библије. Управо је ту методологију Божји анђели навели Вилијама Милера да усвоји.

„Седам цркава у Азији јесу историја Христове цркве у њених седам облика, у свим њеним кривудањима и заокретима, у свем њеном напретку и невољи, од дана апостола па све до свршетка света. Седам печата јесу историја поступака сила и царева земаљских према цркви, и Божје заштите његовог народа током истог времена. Седам труба јесу историја седам особитих и тешких судова посланих на земљу, или на Римско царство. А седам чаша јесу седам последњих зала посланих на папски Рим. Са овима су помешани и многи други догађаји, уткани попут приточних токова, испуњавајући велику реку пророштва, све док се целина не оконча у океану вечности.“

„Ово је, по мом мишљењу, план Јовановог пророчанства у књизи Откривења. А човек који жели да разуме ову књигу мора имати темељно познавање других делова Божје речи. Сlike и метаfore употребљене у овом пророчанству нису све објашњене у њему самом, него се морају наћи код других пророка и објаснити у другим одломцима Светога писма. Стога је очигледно да је Бог наменио проучавање целине, чак и ради стицања јасног познања било ког појединог дела.“ William Miller, Miller’s Lectures,

Сестра Вајт се слаже са „историцистичким“ гледиштем које је заступао Милер и потврђује га, али је књизи Откривења додала дубљи увид него што га је Милер имао, јер Милер није препознао светилиште онаквим какво оно заиста јесте. Он је светилиште разумео као земљу. Сестра Вајт је препознала да је, када је Исус износио предсказања представљена у књизи Откривења, Христос то чинио у повезаности са Својом службом небеског Првосвештеника.

Када се Јован окрене и угледа Христа, Он хода међу свећњацима у свештеничкој одећи, а свећњаци се налазе у Светињи, и стога у историји након Његовог вазнесења, али пре него што је 1844. године прешао у Светињу над светињама. Милер није могао разумети значај ове стварности. Нити би га могли разумети Тиндејл, Лутер, Џон Виклиф, нити било који од раних реформатора. Истина је прогресивна, сијајући све јаче и јаче до савршеног дана.

„Велико начело које су тако племенито заступали Робинсон и Роџер Вилијамс — да је истина прогресивна и да хришћани треба да буду спремни да прихвате сву светлост која може засијати из Божје свете Речи — њихови потомци изгубили су из вида. Протестантске цркве Америке — а такође и оне у Европи — тако високо повлашћене примањем благослова Реформације, нису успеле да иду даље стазом реформе. Иако су се с времена на време појављивали понеки верни људи да објаве нову истину и разоткрију дуго неговану заблуду, већина је, као Јевреји у Христово време или паписти у Лутерово доба, била задовољна да верује као што су веровали њихови оци и да живи као што су они живели. Стога је религија поново дегенерисала у формализам; а заблуде и сујеверја која би била одбачена да је црква наставила да хода у светлости Божје Речи, били су задржани и неговани. Тако је дух надахнут Реформацијом постепено замро, све док у протестантским црквама није постојала готово исто толика потреба за реформом као у Римској цркви у Лутерово време. Постојала је иста световност и духовна обамрлост, слично поштовање према мишљењима људи и замена људских теорија учењима Божје Речи.“ Велика борба, 297.

Ако се не призна чињеница да се истина током историје развија поступно, онда значај било какве нове светлости у овом последњем нараштају може сасвим лако бити немогуће препознати. Када човек престане да разуме поступну природу „истине“, он аутоматски почиње да се ослања на предања, обичаје и пало људско вођство.

Методологија коју је Милер применио представља оријентир који се протеже кроз целокупну пророчку линију и који износи сведочанство о развоју библијске истине започетом са апостолима. Ипак, у оријентир који је представљен Милером налазимо почетак који захтева свој пандан на крају. Већина никада не разуме ове стварности, али са Сатаном није тако.

Сатана се од своје побуне на небу па надаље противио истини и њеном развоју. Када је у историји дошло до тачке у којој су реформатори почели јасно да разумеју како треба проучавати Библију, Сатана је учинио оно што увек чини и увео кривотворине. Историјски докази о његовом делу кривотворења истине показују да су језуити као што су Рибера и

Луис де Алказар усмерили своју кривотворну методологију посебно против књиге Откривења. Искварена методологија која се назива „претеризам“ започела је у другом и трећем веку са два главна представника те лажне методологије. Један је био Евсевије Кесаријски (260–339), а Викторин из Петауа (умро око 304). Обојица ових раних историјских личности заступала су методологију која је сугерисала да се књига Откривења испунила у време Римског царства кроз историјске личности као што је озлоглашени цар Нерон.

У деветнаестом веку Џон Дарби (1800–1882) из Уједињеног Краљевства увео је још једну сатанску методологију, која је такође унета у фусноте тројанске коњске Библије, назване Scofield Reference Bible, коју смо претходно идентификовали. „Диспензационализам“ је теолошки оквир који историју и Божје општење са човечанством дели на раздобља, односно „диспензације“, у којима Бог на различите начине управља Својим планом. Ово напомињем на овом месту, јер је то једна од неистина које су биле уведене у покрет Future for America од стране гласова из истог подручја из којег је Дарби ширио своје сатанске идеје. Дарбијеве идеје, које су нападале Future for America, биле су праћене филозофијом такозваног савременог покрета „woke“, који промовише исту анархију коју је представљала Француска револуција и исту разузданост коју су представљали Содом и Гомора.

Данас теолози модерног адвентизма примењују систем рашчлањивања библијских истина заснован на двоструком систему библијског тумачења, којим настоје да подрију и порекну и Библију и Дух пророштва. Они људе разврставају или као стручњаке за библијске језике или као стручњаке за библијску историју. Тако теолози адвентизма данас управљају умовима лаодикијског адвентизма, било тумачећи Божју Реч на основу разумевања историје палог човека, било на основу разумевања језика палог човека. Ова савремена испољавања заблуде, која су често употребљавана да нападну поруку коју сада читате, биће даље размотрена у овим чланцима када будемо разматрали симболику Француске револуције. Сатана је жив и он зна да му је време кратко. Последње правило Милерових правила, правило број четрнаест, завршава се следећим пасусом.

„Богословље које се поучава у нашим школама увек се заснива на неком секташком вероисповедању. Можда се може узети празан ум и утиснути у њега таква врста учења, али ће се то увек завршити задртошћу. Слободан ум никада неће бити задовољан туђим гледиштима. Када бих ја био учитељ младих у богословљу, најпре бих упознао њихову способност и ум. Ако би то било добро, навео бих их да сами проучавају Библију и послао бих их као слободне да чине добро свету. Али ако не би имали ума, утиснуо бих у њих туђи ум, написао бих им на челу: задртица, и послао бих их као робове!“ William Miller, Miller’s Works, volume 1, 24.

У раздобљу непосредно након живота Јована Откривитеља, као и у данима Реформације, Сатана је активно производио лажну пророчку методологију како би збунио и уништио истинску библијску анализу. Оно што се понекад превиђа у овим историјским чињеницама јесте да су све те сатанске методологије биле усмерене непосредно ни на једну другу књигу до на књигу Откривења. То је била тема сваког од тих промотера сатанске забуне. Књига

Откривења одувек је била Сатанина мета. Сатана зна да је књига Откривења она књига против које он мора да ратује. Када препознамо ову чињеницу, тада можемо препознати и другу невидљиву стварност, која је замагљена другом значајном истином.

Лажна методологија језуита била је смишљена да спречи јасно разумевање да је папа римске цркве антихрист библијског пророштва. Сваки поједини протестантски реформатор дошао је до тога да препозна и утврди ову истину. Стога, када је у прошлости тачна историја људи као што су Рибера и Луј де Алказар била јавно изношена усмено и путем публикација, историја људи као што су Рибера и Луј де Алказар коришћена је са циљем да покаже сатанске напоре да се спречи исправно разумевање „човека греха“. Писана или усмена сведочанства која разоткривају сврху увођења ових сатанских методологија тачна су докле год допиру, али је Сатана настојао да прикрије више од самих библијских доказа који идентификују антихриста као папу Рима.

Постоје истине у књизи Откривења које су биле прикривене пометњом насталом услед ових лажних система библијског тумачења који стоје изван теме о човеку чији је број шест стотина шездесет и шест. Једна од тих истина свакако је истина представљена онда када се седам цркава разуме у свом пуном развоју. У оквиру седам цркава налазе се истине које непосредно говоре о историји која је отпочела 11. септембра 2001. године и завршава се у кризи недељног закона. Сатана је настојао да ову светлост одржи затрпаном, и измислио је сатанске методологије да би замаглио неколико драгуља истине који се налазе у књизи Откривења, не само поистовећење римског папе са антихристом.

Пре него што се „човек безакоња“ открио 538. године, људи као што су Јевсевије и Викторин напали су књигу Откривења у покушају да прикрију успон папске силе. Касније у историји Христос је испунио Своје обећање Тијатири и извео јутарњу звезду реформације (Виклиф), а Сатана је потом извео две истакнуте историјске личности да заступају и наставе његово сатанско дело. Дуготрајни рат око развоја истине, који достиже свој врхунац када се тајна књиге Откривења отпечати (непосредно пре завршетка времена милости), укључује светлост из седам цркава коју Милер никада није препознао, нити ју је препознала Сестра Вајт, али се лако може показати да и Милер и Дух пророштва подржавају нову светлост, јер нова светлост никада не противречи старој светлости.

„Чињеница је да ми имамо истину, и морамо се чврсто држати ставова који се не могу уздрмати; али не смемо са подозрењем гледати ни на какву нову светлост коју Бог може послати, и говорити: Заиста, не можемо видети да нам је потребно икакво више светлости од старе истине коју смо до сада примали и у којој смо утврђени. Док се држимо таквог става, сведочанство Истинитог Сведока примењује на наше случајеве свој укор: ‘И не знаш да си несрећан, и јадан, и сиромашан, и слеп, и наг.’ Они који осећају да су богати и да су се обогатили и да ни у чему немају потребе, налазе се у стању слепила у погледу свог правога стања пред Богом, а тога нису свесни.” Review and Herald, August 7, 1894.

Основни испит за нову светлост јесте да ли противречи утврђеној истини и да ли подржава темељне истине.

„Када сила Божја посведочи шта је истина, та истина треба да стоји заувек као истина. Не смеју се прихватати никакве накнадне претпоставке, супротне светлости коју је Бог дао. Појавиће се људи са тумачењима Писма која су за њих истина, али која нису истина. Истину за ово време Бог нам је дао као темељ наше вере. Он сам нас је поучио шта је истина. Један ће устати, па још један, са новом светлошћу која противречи светлости коју је Бог дао под потврдом Свога Светога Духа.” Selected Messages, књига 1, 162.

Сатана је књигу Откривења учинио метом својих напада још од времена када је Јован забележио поруке које су у њој садржане. Исус је рекао:

А благо вашим очима, јер виде; и вашим ушима, јер чују. Јер заиста вам кажем: многи пророци и праведници желели су да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше. Матеј 13:16, 17.

Благослов који је везан за гледање и слушање јесте благослов разумевања поруке Откривења Исуса Христа. Када је Јован представљао оне у „последњим данима“ који виде и чују поруку, пао је да се поклони анђелу Гаврилу, који је одмах обавестио Јована да то не чини.

И ја, Јован, видех ово и чух. И кад чух и видех, падох да се поклоним пред ноге анђела који ми ово показа. Тада ми рече: Пази, немој тога чинити; јер сам ја саслужитељ твој, и браће твоје пророка, и оних који држе речи ове књиге: Богу се поклони. Откривење 22:8, 9.

И Гаврило и Јован јесу створена бића, која треба да се клањају једино Творцу. Многи пророци и праведни људи, укључујући и анђеле, желели су да „виде“ и „чују“ вест Поноћног поклича када се она буде поновила на крају света.

„Христос је рекао: ‘Благо вашим очима, јер виде; и вашим ушима, јер чују. Јер вам заиста кажем: да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и нису видели; и да чују оно што ви чујете, и нису чули’ [Matthew 13:16, 17]. Блажене су очи које су виделе оно што се видело 1843. и 1844. године.“

„Poruka je data. I ne bi trebalo da bude nikakvog odlaganja u ponavljanju poruke, jer se znaci vremena ispunjavaju; završno delo mora biti izvršeno. Veliko delo biće učinjeno za kratko vreme. Uskoro će po Božjem određenju biti data poruka koja će prerasti u silan poklič. Tada će Danilo stajati na svom delu, da da svoje svedočanstvo.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.

Оно што су праведни људи (Јован) и њихове саслужитеље (анђели) желели да виде било је коначно испуњење Поноћног поклича на крају адвентизма, када ће земља бити обасјана Божјом славом. То коначно испољавање силе у позној киши бива остварено скидањем печата са Откривења Исуса Христа.

За то спасење распитивали су се и марљиво истраживали пророци који су пророковали о благодати намењеној вама: испитујући на које, или какво време указиваше Дух Христов који беше у њима, када је унапред сведочио о Христовим страдањима и о слави која ће потом доћи. Њима беше откривено да не служачу себи, него нама, у ономе што вам је

сада објављено од оних који су вам проповедали јеванђеље Духом Светим посланим с неба; у што анђели желе завирити. Зато опасавши бедра свога ума, будите трезвени и до краја се надајте благодати која ће вам бити донесена при откривењу Исуса Христа. 1. Петрова 1:10–13.

Пророци, праведни људи и анђели желели су да живе у времену када се „благодат“, односно сила Божја, излива током коначног испуњења Поноћног поклича. Та „благодат“, која је Божја стваралачка сила, доноси се људима када се открива Откривење Исуса Христа. Сотона зна да се пут којим се Божја стваралачка сила преноси Његовом народу остварује поруком која је откривена у књизи Откривења, и зато је његов највећи напор био да унесе пометњу, потисне и прикрије светлост садржану у књизи Откривења. Та светлост није једноставно поистовећење човека греха, јер су ту истину сви протестантски реформатори потпуно документовали још пре више векова.

Бех у Духу у дан Господњи, и чух за собом глас велик, као трубу, који говораше: Ја сам Алфа и Омега, први и последњи; и: што видиш, напиши у књигу и пошаљи седмим црквама које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филадельфију, и у Лаодикију. И обазрех се да видим глас који говораше са мном. И обазревши се, видех седам златних свећњака; и усред седам свећњака једнога налик Сину човечијему, обучена у хаљину до ногу, и опасана по прсима златним појасом. А глава његова и коса беху беле као вуна, као снег; и очи његове као пламен огњени; и ноге његове као мјед ужарена, као да су у пећи усијане; и глас његов као хука многих вода. И имаше у десној руци својој седам звезда; и из уста његових излажаше мач оштар с обе стране; и лице његово беше као сунце што сија у сили својој. И кад га видех, падох к ногама његовим као мртав. И положи десницу своју на ме, говорећи ми: Не бој се; ја сам први и последњи: и живи; и бејаш мртав, и ево сам жив ва век века, Амин; и имам кључеве ада и смрти. Напиши, дакле, што си видео, и што јесте, и што ће бити потом. Откривење 1:10–19.

Док је адвентизам заступао „историцистичку“ методологију, препознавали су да се све цркве из Откривења два и три понављају у последњој цркви. Нажалост, крајем деветнаестог века Сотона је већ затварао очи адвентизма за свету методологију, заштиту коју она пружа и праксу њене примене, што је представљало суштински део њихове одговорности као „чуvara великих истина пророштва“. Чак и док је у адвентизму та методологија бивала потискивана, још увек је било оних који су примењивали свету методологију. Користимо књигу *Story of the Seer of Patmos* као сведочанство чињенице да је примена свих цркава на историју Лаодикије ваљана примена пророштва. Следе изводи из те књиге који истичу оно на шта указујем.

„Treba imati na umu da će se, kao što će se iskustvo Efesa, Smirne i Pergama ponoviti u poslednjoj crkvi pre drugog Hristovog dolaska, tako i istorija Tijatire imati svoj pandan u poslednjem naraštaju.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Хаскел с правом истиче да се искуство прве четири цркве понавља, или, како он каже, „имаће свој пандан у последњем нараштају.“

„Применио је тај испит, али је све указивало унапред на 1843. годину као на време када свет мора дочекати свога Спаситеља. Стање народа приликом првог Христовог доласка сада се поновило.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75.

Хаскел је говорио о томе да је Вилијам Милер означио 1843. годину као време Другог Христовог доласка, и указује на то да су се прилике првог доласка поновиле у време милерита. Хаскел је био у праву, а сестра Вајт потврђује да је сам Милер био представљен Јованом Крститељем.

„Као што је Јован Крститељ најавио први Христов долазак и припремио пут за Његов долазак, тако су Вилијам Милер и они који су му се придружили објављивали други долазак Сина Божјег.“ *Early Writings*, 229.

Хаскел чак указује на то да се током историје Пергама (треће цркве која представља компромис хришћанства с идолопоклонством) поновила историја Сарда, пете цркве.

„Постојало је време у историји Пергама када је хришћанство мислило да је паганство мртво; али у стварности, религија која је привидно била побеђена, победила је. Крштено паганство закорачило је у цркву. У данима Сарда ова историја се поновила.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75, 76.

Сард је била црква Реформације која се пробудила и устала у протест против сатанских заблуда папства, али пре него што је њено дело било довршено, већ је почела да се враћа Риму. Мислили су, као и црква у Пергаму, да је папство мртво, али је у стварности још увек било живо. Хаскел такође указује да на цркву остатка сијају „сабрани зраци свих прошлих векова“.

„На ову последњу цркву — остатак — сијају сабрани зраци свих прошлих векова.“
Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Не сугеришем да је Хаскел увидео да се прогресивна историја представљена седам цркава такође испунила у историји древног Израела, али он свакако потврђује ту истину када пише да „сабрани зраци свих прошлих векова“ „сијају“ на „последњу цркву“. Древни Израел је укључен у „зраке“ „прошлих векова“. И премда он подржава начела неопходна да би се препознала симболика седам цркава у историји древног Израела, нисам сигуран колико је дубоко увидео паралеле представљене у тим симболима. Такође сам сигуран да није увидео ни још важнији аспект историја представљених седам цркава, аспект ка коме водимо.

Ову истину ћемо размотрити у нашем наредном чланку.